

ДЖАК УИЛЯМСЪН ДЪРВОТО НА ОГНЕНИТЕ МУХИ

Превод от английски: Христо Поцаков, 2000

chitanka.info

Джак Уилямсън е една от живите легенди на фантастиката. Започнал да пише и публикува през 1920 година, скоро той ще завърши своят осемдесет годишен принос в развитието на жанра. От всички писатели от началото на века, той е последният, който продължава да пише научна фантастика и се е превърнал в част от еволюцията на днешната литература. Неговият класически роман „По-тъмно, отколкото си мислиш“ първоначално публикуван в „Непознати светове“ през 1940 година, все още има неотслабващо влияние върху съвременните автори. Романите му „Космическият легион“ и „Хуманоидите“, наред с други по-нови творби се преиздават и се радват на добър търговски успех. Публикуваният тук разказ се появява за пръв път в списание „Ню Ейдж“, което е едно от най-четените през последните години. Този разказ третира срещата на момче с извънземни, пресъздавайки един нов и невероятен свят на чудеса и може би донякъде напомня за добрата традиция на Рей Бредбъри.

* * *

Те се бяха върнали да живеят в старата ферма, където се бе родил дядо му. Неговият баща я обичаше, но тъгуваше за приятелите си, които бе оставил в града. Говедата понякога пасяха по безплодните пясъчни хълмове от другата страна на бодливата телена ограда, но там нямаше съседни.

То порасна в старата овощна градина, която дядо му бе засадил под къщата. При мисълта за зрелите плодове, които очакваше да се появят, ябълки, праскови и круши, устата му се изпълваше със слюнка, но когато поглеждаше към дърветата се убеждаваше, че са или мъртви, или загиващи. Те не раждаха плодове.

Останал без приятели, той стоеше с баща си във фермата, а майка му всяка сутрин пътуваше до фабриката за преработка на фъстъци, където работеше. Баща му винаги бе зает с градината, която обработваше между оголените плодни дръвчета. Старата вятърна помпа бе изгубила колелото с лопатките си, но имаше електрическа. Около оградата, встрани от редовете засадени с домати и боб, растяха

пъпеша и презрели лози, а царевицата бе достатъчно висока, за да скрие паричните растения.

Майка му се тормозеше от възможността те да причинят неприятности, а веднъж той беше чул да ги нарича марихуана, но баща му бързо я беше накарал да млъкне. Тази дума изглежда не му харесваше, въпреки неясното ѝ значение.

Един ден, докато баща му плевеше бурените и преместваше тръбите за напояване на паричните растения, той откри дървото на огнените мухи. Тогава то все още беше тънко и стигаше до коляното му. Листата му изглеждаха чудати: тънички, стреловидни главички от блестящо черно кадифе със сребърни ивици.

Единственият му цвят притежаваше три широки листа с небесносин цвят и блестяща жълта звезда в центъра му. Той седна до него и вдишваше странното му благоухание, докато баща му не пристигна с мотиката.

— Моля те, не му причинявай болка — извика то.

— Този смърдящ бурен ли? — изсумтя баща му. — Махни се от пътя ми!

Нещо го накара да хване мотиката.

— Добре де — внезапно се ухили той и я отпусна. — След като толкова ти харесва...

Малкият човек го нарече „моето дърво“ и започна да го наблюдава как расте. Когато след седмица без дъжд започна да повяхва, той намери кофа и донесе вода от кладенеца. То растеше и скоро стана по-високо от него. Появиха се около дузина сини цветове, после те станаха стотина. Ароматът им се разнасяше из градината.

Тъй като там нямаше училище, майка му се опитваше да му преподава в къщи. Намери му христоматия с червени корици и работен бележник с номерирани страници, за да ги попълва докато тя е на работа. Но той рядко се справяше с ученето.

— Винаги се мотае около този проклет бурен — бързаше да промърмори баща му, когато тя му се караше. — Вонята му се разнася силно навсякъде.

Ароматът наистина беше странен и силен, но не и смрадлив. Той харесваше и обичаше дървото си. Донасяше повече вода и използваше мотиката, за да прекопава почвата около него. Често

стоеше загледан в огромните сини цветове, чудейки се какви плодове ще родят.

Една вечер сънува, че дървото гъмжи от огнени мухи. Те бяха толкова истински, че той стана от леглото и се промъкна в тъмнината навън. Тук, звездите бяха по-ярки от което и да е място над града. Те осветяваха пътя му към градината и той дочу огнените мухи преди да стигне до дървото.

Бръмченето им нарастваше и се усещаше като звук на морски вълни, запомнен от времето на посещаването на леля му, която живееше на крайбрежието. Премигвайки по-ярко от звездите, те бяха изпълнили клоните. Една от тях пристигна да го посрещне. Тя кръжеше пред лицето му, осветяваше върха на треперещия му пръст и същевременно му се усмихваше с яркосините си очи — цветовете на дървото имаха същата окраска.

Той никога не бе виждал огнена муха толкова близо, тя беше голяма колкото едра пчела. Имаше тънки ръчички, с които се бе хванала за нокътя на пръста му и сините ѝ очички хвърляха бърз поглед, за да изследват лицето му. Светлината излизаше от панделка, която обхващаше главата ѝ. Тя мъждукаше като нещо електрическо, от зелено към червено, от жълто към синьо, след това отново ставаше червена. Понякога припламванията им бяха по-бавни от честотата на неговото дишане, понякога по-бързи от премрежването на погледа му. Той мислеше, че те искат да му кажат нещо, но не можеше да ги разбере.

Босоног и потръпващ от студ, той стоя там, докато премигването се прекрати. Огнената муха разклати прозрачните си криле и отлетя. Зазоряваше се, звездите избледняваха и когато погледна към дървото, то изглеждаше тъмно и тихо. Озова се обратно в леглото преди тракането на чиниите в кухнята, което показваше, че майка му приготвя закуската.

През следващата нощ сънува, че се е върнал под дървото и огнената муха отново е кацнала на пръста му. В съня му тясното ѝ лице приличаше повече на човешко и той разбираше примигващия ѝ глас. Разправяше му как е пораснало дървото — от точно насочен жълъд дошъл от звездите, който се е засадил, след като се е ударил в земята.

Тя му разказа за планетата на огнените мухи, която бе отдалечена в космоса. Жителите ѝ принадлежаха на огромна република,

разпръсната из звездите. Хиляди различни народи живееха в мир на хиляди различни светове. Жълда-кораб беше пристигнал, за да покани хората от Земята да се присъединят към републиката. Те бяха готови да научат човечеството как да разговаря, докато пътува през пространството и как да достига звездите. Сънят изглеждаше толкова чудесен, че той реши да го разправи на закуска.

— Какво ти казвах? — почервеня баща му и се развика на майка му. — Мозъкът му се е размътил от вонята на този отровен бурен! Трябва да го отрежа и да го изгоря.

— Недей! — изкрещя уплашен той. — Аз го обичам. Ще умра, ако го убиеш.

— Страхувам се, че би могъл да го направи — опечалено се намръщи майка му. — Остави растението на мястото му, а аз ще го заведа при доктор Уонг.

— Добре, така да бъде — кимна накрая бащата и неприветливо го изгледа сърдито. — Но ако обещае да си върши ежедневната работа и да стои далеч от градината.

Опитвайки се да спази обещанието, той изми чиниите, преди майка му да се върне от работа. Оправи леглата и почисти подовете. Опита се да си учи уроците, но четивата от христоматията сега му изглеждаха глупави.

Той не посещаваше градината, но огнените мухи отново дойдоха в сънищата му. Те го заведоха да види сияйните гори на техния чудесен свят. Взеха го да посети планети на други хора, които живееха под техните океани, хора, които живееха високо в собствените си небеса, хора, които бяха малки като мравки и хора, които бяха по-големи от слоновете, видяни на цирковия парад или от октоподите на крайбрежното шоу. Той видя космически кораби, които можеха да летят по-бързо от светлината, гигантски машини, стоящи извън неговото разбиране и градове, много по-магични от царства на феи и самодиви.

Не каза на никого за сънищата си, докато един ден майка му след работа го заведе при доктор Уонг. Медицинската сестра пъхна термометър под езика му и стисна ръката му под рамото с гумено приспособление, после остави него и майка му да чакат лекаря.

Доктор Уонг се оказа дружелюбно настроен мъж, който преслуша гърдите му, погледна данните на сестрата и го попита за

огнените мухи.

— Те са чудесни! — той помисли, че доктора ще му повярва. — Трябва да дойдете през нощта, за да ги видите. Те ни обичат, дошли са да ни покажат пътя към звездите.

— Чувате ли го! — възмути се майка му, която никога не беше излизала навън през нощта, за да види сияещите огнени мухи. — Този отвратителен бурен не излиза от главата му!

— Интересен случай — усмихна се лекарят и приятелски го поглади по раменете, след това се обърна към майка му: — Единствено за книгите. Момчето би трябвало да бъде прегледано от психиатър.

Но тя нямаше пари, за да осъществи препоръката.

— Ще го отведе в къщи — каза. — Надявам се състоянието му да се подобри.

Когато се завърнаха, пред дома им бе паркирала полицейска кола. На задната ѝ седалка, зад преградната метална решетка седеше баща му с наведена глава. Не я повдигна, дори след като майка му го повика през полуотвореното странично стъкло.

Около градината бяха паркирани още полицейски коли. Служителите на реда бяха изрязали до корен паричните растения и ги трупаха на куп. Дървото на огнените мухи лежеше най-отгоре. Благоуханието му бе задушено от миризма на бензин. Един полицай нареди всички да се отстранят и запали купчината със свистяща горелка.

Отначало огънят се разпространи бавно, после блесна толкова силно, че трябваше да откарат колата с баща му по-надалече. Усещайки болка в стомаха си, той видя как клоните на дървото се извиват и пулсират сред пламъците. Дочу протяжно и остро пицене.

— Сигурно е котка, попаднала в пламъците — каза друг полицай — но не беше котка.

Огнените мухи излитаха на рояци от безполезните клони и когато огънят ги подхващаше експлодираха като миниатюрни бомбички.

Когато полицайте отведоха баща му, заедно с връзка парични растения за доказателствен материал, той се разплака. След това майка му го върна в града. Попаднал отново в училището, се опита да разкаже на новите си учители за огнените мухи, за техните намерения да поканят Земята в тяхната велика звездна Република. Учителите

казаха, че притежава голямо въображение и го изпратиха при училищния психолог.

Той извика майка му да дойде на консултация. Те поискаха от него да забрави за огнените мухи, да подготвя уроците си и да се огледа за старите си приятели, но той не признаваше други, освен загиналите пришълци от звездите. Момчето скърбеше за тях, беше огорчено от баща си и бе ядосано за всичко, което можеше да бъде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.